

Arrest

nr. 274 647 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een inreisverbod van 7 maart 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 januari 2022 veroordeelt de correctionele rechtbank van Brussel verzoeker tot een gevangenisstraf wegens inbreuken op de drugwetgeving. Op 7 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Deze beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13*sexies*) dat eveneens op 7 maart 2022 wordt afgevaardigd en ter kennis gebracht aan verzoeker in de gevangenis van Brussel. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: I. (...)

Voornaam: R. (...)

Geboortedatum: (...) 1974

Geboorteplaats: onbekend

Nationaliteit: Marokko

alias: I. (...) R. (...), geboren op (...) 1974, onderdaan van Marokko wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.03.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Dit inreisverbod vervangt het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.07.2020

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 06.01.2022 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 15 maanden + 3 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht van 30.09.2021 dat hij sinds 2018 in België verblijft; dat hij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land; dat hij relatie, familie of kinderen heeft in België en dat hij niet kan terugkeren naar Marokko omdat hij er niets meer heeft. Voor zover de leefomstandigheden in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat betrokkene daarin niet verschilt als vele van zijn landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de taalwet).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Le requérant invoque d'abord un moyen d'ordre public fondé sur la violation des lois sur l'emploi des langues en matière administrative du 8 juillet 1966.

L'article 41 de ces lois prévoit (nous soulignons) :

« § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

§ 2. Ils répondent cependant aux entreprises privées établies dans une commune sans régime spécial de la région de langue française ou de langue néerlandaise dans la langue de cette région. »

Le requérant a fait exclusivement usage du français dans ses contacts avec l'administration (notamment son « droit d'être entendu »). Il a toujours fait usage du français, et non du néerlandais, qu'il ne connaît pas.

Le fait qu'il s'agit d'une interdiction d'entrée, ne constituant pas formellement une réponse à une demande, n'altère en rien ce constat : le choix de la langue lors de l'adoption de la décision en cause n'était pas à la libre appréciation de la partie défenderesse, mais elle devait faire usage du français.

Le Conseil d'Etat a déjà dû le rappeler dans sa jurisprudence :

« Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest aanneemt, is het hierbij niet relevant dat de aanvankelijk bestreden beslissing zelf niet het gevolg is van een door verzoeker ingediende aanvraag. Het indienen van een aanvraag is op zich immers geen toepassingsvoorwaarde voor artikel 41 van de bestuursstaalwet. Het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissing betrekking heeft op een eerdere beslissing waarvoor verzoeker zich van het Frans heeft bediend, volstaat voor de toepassing van deze laatste bepaling. » (CE n°247.685, 29 mai 2020)

Traduction libre :

« Contrairement à ce que soutient le Conseil du contentieux du droit des étrangers dans l'arrêt attaqué, il est sans pertinence à cet égard que la décision initialement attaquée ne résulte pas elle-même d'une demande introduite par le requérant. En effet, l'introduction d'une demande n'est pas en soi une condition d'application de l'article 41 de la loi sur la langue administrative.

Le fait que la décision initialement contestée se rapporte à une décision antérieure pour laquelle le requérant a utilisé le français est suffisant aux fins de l'application de cette dernière disposition. »

Le Conseil du contentieux des étrangers se conformait d'ailleurs à cette jurisprudence dans son arrêt du 2 février 2021 n°248 610.

Les garanties linguistiques d'ordre public, visent précisément à ce que les autorités administratives s'adressent aux administrés dans le respect de la langue nationale qu'ils ont choisie.

Considérer que la décision en cause pouvait être prise en néerlandais, contreviendrait à ces garanties.

Par conséquent, la décision attaquée méconnaît la législation linguistique, et doit être annulée."

2.2 Verzoeker stelt dat hij zelf steeds heeft gecommuniceerd in het Frans en er volgens artikel 41 van de taalwet gebruik moet worden gemaakt van de landstaal waarvan de betrokkene zich heeft bediend.

De Raad bemerkt dat de bestreden beslissing is genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, die een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken is. Dit is een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar is een bestuursmaatregel die ambtshalve is genomen na controle of verzoeker voldoet aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. De bestreden beslissing is dus niet het gevolg van een eventueel voorafgaande aanvraag die verzoeker in het Frans heeft opgesteld. In deze context is artikel 41 van de taalwet niet van toepassing (cf. RvS 23 november 2009, nr. 198.142).

Overeenkomstig artikel 39, §1 juncto artikel 17, §1, B van de taalwet dient de bestreden beslissing te worden opgesteld in de taal van het taalgebied waar ze kan worden gelokaliseerd. *In casu* verbleef verzoeker in de gevangenis van Brussel, waar hij in kennis is gesteld van de bestreden beslissing.

Artikel 39, §1 van de taalwet luidt als volgt:

“§1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, §1, A, 6° luidt:

“§1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

(...)

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;”

Uit de samenlezing van deze bepalingen blijkt dat een beslissing die in Brussel-Hoofdstad lokaliseerbaar is en is genomen door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, moet worden genomen in de taal van het toelatingsexamen van deze ambtenaar of bij ontstentenis ervan, in de taal van de groep waartoe de ambtenaar behoort op grond van zijn of haar hoofdtal.

Er wordt niet betwist dat ambtenaar A. P., die de bestreden beslissing heeft opgesteld, het Nederlands als hoofdtal heeft of in het Nederlands haar toelatingsexamen heeft afgelegd.

Bijgevolg is de bestreden beslissing op correcte wijze in het Nederlands genomen en wordt een schending van artikel 41 van de taalwet niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. NORMES VISEES AU MOYEN

L'article 74/11 de la loi du 15.12.1980 impose la prise en compte « de toutes les circonstances propres à chaque cas » lors de la prise d'une interdiction d'entrée et de la définition de sa durée :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque: 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 LE et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991, précités) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). La motivation doit être suffisamment claire et compréhensible.

2. DEVELOPPEMENT DU MOYEN

La durée de l'interdiction d'entrée n'est pas dûment motivée, comme l'impose l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, pris seul et conjointement aux obligations de motivation.

Rappelons que la Cour constitutionnelle (arrêt 112/2019 du 18/07/2019) précise quant à la motivation de la durée de l'interdiction d'entrée, qu'elle doit reposer sur des considérations propres qui en étayent dûment la durée :

« B.67.1. Contrairement à ce que soutient la partie requérante dans l'affaire n° 6749, l'interdiction d'entrée n'est pas automatique. La disposition attaquée prévoit que le ministre ou son délégué « peut assortir » les décisions mettant fin au séjour d'une interdiction d'entrée, dont il détermine la durée en tenant compte de toutes les circonstances propres au cas individuel. Comme la Cour de justice de l'Union européenne l'a jugé, la décision mettant fin au séjour et l'interdiction d'entrée sont deux décisions différentes, qui doivent chacune reposer sur des motifs pertinents (CJUE, 26 juillet 2017, C-225/16, Mosso Ouhrami, point 50).

B.67.2. (...) La durée de l'interdiction d'entrée doit être motivée au regard de cette menace grave, ce qui implique que l'auteur de la décision ait évalué la menace non seulement actuellement, mais également dans le futur, de manière à justifier le maintien de l'interdiction d'entrée au-delà de cinq ans. Contrairement à ce que soutiennent les parties requérantes, la loi attaquée ne permet donc pas au ministre ou à son délégué de prendre une interdiction d'entrée de plus de cinq ans dans tous les cas, sans devoir motiver spécifiquement cette mesure. Par ailleurs, l'absence de durée maximale fixée dans la loi ne signifie pas que l'interdiction d'entrée pourrait être illimitée dans le temps. La disposition attaquée précise en effet que la durée de l'interdiction d'entrée doit être déterminée par le ministre ou son délégué en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

B.67.3. Enfin, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 qui régit l'interdiction d'entrée pour les ressortissants de pays tiers ne prévoit pas pour eux un régime plus favorable que pour les citoyens de l'Union et les membres de leur famille. En effet, cette disposition prévoit également qu'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans peut assortir la décision d'éloignement lorsque l'étranger concerné constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Quelle que soit la nationalité de l'étranger concerné, seule une menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale, que le ministre ou son délégué doit motiver spécifiquement en se basant sur une analyse du risque de danger que l'intéressé représentera dans le futur, peut justifier une interdiction d'entrée de plus de cinq ans. Les citoyens de l'Union européenne et les membres de leur famille ne sont dès lors pas traités à cet égard de manière plus défavorable que les ressortissants de pays tiers. »

En l'espèce, force est de constater que la partie défenderesse ne motive pas :

- (Première branche) que le requérant constituerait une "menace grave", au point de justifier une interdiction d'entrée de plus de 5 ans (voy. le passage précité de l'arrêt de la Cour constitutionnelle, rappelant que l'article 74/11 LE "prévoit également qu'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans peut assortir la décision d'éloignement lorsque l'étranger concerné constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale"); la décision se réfère au fait que le requérant "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden", ce qui est manifestement insuffisant ; le fait qu'il aurait

gravement perturbé l'ordre public par le passé ne suffit évidemment pas à motiver une "menace grave" pour le futur ;

- (Deuxième branche) pourquoi, sur la base d'une « analyse prospective », c'est-à-dire d'une analyse de la menace que continuerait à présenter dans le futur, une interdiction d'une durée exceptionnellement longue (8 ans) s'imposerait en l'espèce ; cette durée est d'ailleurs largement supérieure à la peine encourue par le requérant, et rien ne semble justifier un tel délai ; les motifs ne permettent pas de comprendre pourquoi la partie a fait le choix d'une durée de 8 ans, et non de 2, 3 ou 5 ans ;

La détermination de la durée de 8 ans donc paraît totalement arbitraire, et outrepassa la volonté du législateur qui était de n'autoriser une interdiction de plus de 5 ans que dans des cas particulièrement graves, lorsqu'il y a une menace particulièrement grave pour une durée particulièrement longue, ce qui n'est pas valablement motivé en l'espèce.

Il n'est par ailleurs (troisième branche) pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents de l'espèce, comme l'imposent l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 et les obligations de motivation : la partie défenderesse se réfère à la longueur du séjour du requérant et aux conditions de vie plus difficiles au Maroc, pour en conclure que cela ne justifie pas, ni pour le requérant ni pour les autres ressortissants marocains dans cette situation, une autorisation de séjour. La partie défenderesse a donc eu égard à ces éléments au regard d'une autorisation de séjour, et non au regard de ce qui lui incombait de motiver dûment : une interdiction d'entrée, d'une durée de 8 ans. Le fait que la vie du requérant au Maroc serait particulièrement difficile est un élément qui doit peser dans la balance lorsqu'il s'agit de lui interdire un retour en Europe pour une durée de 8 ans.

Partant, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 et les obligations de motivation sont méconnus au moins de trois manières, et il convient de conclure au fondement du moyen."

2.4 Volgens verzoeker is niet voldoende gemotiveerd waarom het inreisverbod voor een periode van acht jaar wordt opgelegd. De gemachtigde heeft volgens hem geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Verzoeker betoogt dat niet wordt gemotiveerd waarom hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen, reden waarom aan hem een inreisverbod van meer dan vijf jaar wordt opgelegd. Volgens verzoeker is een inreisverbod voor een periode van acht jaar louter arbitrair gezien een inreisverbod van meer dan vijf jaar is voorbehouden voor zeer ernstige situaties, meer bepaald wanneer de vreemdeling gedurende een lange periode een zeer ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Aangaande de duurtijd van het inreisverbod, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

" Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 06.01.2022 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 15 maanden + 3 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

In tegentelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van acht jaar *in casu* proportioneel is. De gemachtigde wijst op het feit dat verzoeker door de correctionele rechtbank van Brussel is veroordeeld wegens inbreuken op de drugwetgeving. Dergelijke feiten tonen volgens de gemachtigde aan dat verzoeker geen oog heeft voor de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dergelijke ernstige feiten zorgen volgens de gemachtigde eveneens voor maatschappelijke overlast. De gemachtigde concludeert dat verzoeker door zijn gedrag, met name het plegen van ernstige strafbare feiten, wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien heeft verzoeker niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te verstoren door het plegen van deze feiten. Het geheel van deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde rechtvaardigen dat verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

De Raad bemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij door de correctionele rechtbank is veroordeeld wegens het plegen van inbreuken op de drugwetgeving. Verzoeker betoogt dat het enkele feit dat hij reeds inbreuken tegen de openbare orde heeft gepleegd, niet volstaat om te concluderen dat hij dit in de toekomst ook nog zal doen. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vereist evenwel dat de vreemdeling een ernstige 'bedreiging' vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, opdat aan hem een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. Dit impliceert dat het niet onomstotelijk moet vaststaan dat de vreemdeling effectief een inbreuk op de openbare orde zal plegen. Het vormen van een bedreiging voor de openbare orde is voldoende. De gemachtigde heeft correct en duidelijk gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat dit *in casu* het geval is. Door middel van zijn betoog weerlegt verzoeker dit motief niet.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de duurtijd van het inreisverbod louter arbitrair zou zijn bepaald. De Raad herhaalt dat de gemachtigde duidelijk motiveert waarom *in casu* een inreisverbod van meer dan vijf jaar proportioneel is.

Tenslotte dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Er is meer bepaald rekening gehouden met het feit dat verzoeker al sinds 2018 in België zou verblijven; dat hij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om terug te keren naar Marokko; dat hij heeft verklaard een relatie, familie of kinderen te hebben in België en niet zou kunnen terugkeren naar Marokko omdat hij er niets meer heeft. De gemachtigde wijst echter op het feit dat verzoeker zijn verblijf in België nooit heeft trachten te regulariseren. Daarnaast kan geen verblijf worden toegestaan aan verzoeker louter omdat de leefomstandigheden in België gunstiger zouden zijn dan deze in Marokko. Volgens de gemachtigde is er geen schending van de artikelen 3 of 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 voorhanden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dus dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, de gemachtigde weldegelijk rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van de situatie, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN